

ကုမ္ပဏီ

piccolo
รสชาติเล็กๆระหว่างอุสร์กัก

ความสงบใหม่ที่สวีตโฮม

スイート・ホーム

ฮาราดะ มาสะ

เขียน

ปาวัน การสนใจ

แปล

ในบรรดาหนังสือของแม่มีหลายเล่มค่อนข้างเก่า
อย่าง “หนังสือสอนทำอาหารในครัวเรือน” ซึ่ง “นำมาด้วยตอนแต่งงาน”
แม้ตามหน้าหนังสือจะเล็ดดูเปื่อยยุ่ยและเต็มไปด้วยรอยขีดข่วน
แต่แม่ก็ยังเปิดอ่านอยู่เรื่อยๆ
- ฮาราดะ มาสะ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

ကုသေ့

คำนำสำนักพิมพ์

ความสุขมีหน้าตาอย่างไร

หลังจากอ่านหนังสือเล่มนี้ หลายคนคงตอบว่าหน้าตาเหมือน “สวีตโฮม” นั่นคือ

บ้านหลังคาสีแดง ผนังสีครีม ประตูสีช็อกโกแลต มีต้นหอม-หมื่นล้านเด่นเป็นสัญลักษณ์อยู่เคียงข้าง...

ในฤดูร้อนจะคล้ายกล่องแก้วซึ่งลอยเด่นดูเย็นสบายท่ามกลางความมืดสลัวในช่วงพลบค่ำ ส่วนฤดูหนาวจะดูคล้ายโคมไฟส่องแสงอบอุ่นท่ามกลางค่าคืนอันเจียบบังนี้แหละ “สวีตโฮม”

“สวีตโฮม” ไม่ใช่แค่ร้านขนมหวาน แต่เป็น “มวลสารของความสุข” ที่ทั้งหอมหวานและนุ่มฟู เหมือนขนมปังอุ่นๆ ที่เพิ่งออกจากเตา โดยส่วนผสมที่ทำให้หนังสือเล่มนี้อบอวลด้วยมวลสารของความสุข ประกอบด้วยกลิ่นหอมๆ ของวานิลลา รอยยิ้มของสาวเรียกแขก ขนมตะวันตกหลากชนิด บรรยากาศละมุนละไมของทาคาระซึเกะ และสายสัมพันธ์ของผู้คนที่ถักทออย่างอ่อนโยน

เพียงแค่ “มวลสารของความสุข” จากหนังสือเล่มนี้เป็นเหมือนขนมหวานชิ้นเล็กที่วางอยู่ริมจาน ไม่หวือหวา แต่หอมกรุ่นและเยียวยาใจก็เท่านั้น

ไม่มีครั้งไหนที่การทำหนังสือจะจบลงไปด้วยกลิ่นหอมหวาน
ได้เท่านี้ เป็นกลิ่นความอบอุ่นที่ปะปนกับกลิ่นความสุข กลายเป็น
หนังสือที่พร้อมเสิร์ฟให้ได้ลิ้มลองแล้ว

p/coco/o

ทดลองอ่าน

สารบัญ

สวัสดีโฮม	2
เมนูของวันพรุ่งนี้	48
ของขวัญแห่งความหวัง	94
ฤดูกาลที่ผันผ่าน	140
ซากุระในฤดูใบไม้ร่วง	141
คำคืนศักดิ์สิทธิ์ของสองเรา	151
แดดอุ่นๆ ในฤดูหนาว	161
ต้นไม้แห่งความสุข	172
ฤดูกาลแรก	183
ส่งท้ายผู้แปล	194
เกี่ยวกับผู้เขียน	196
เกี่ยวกับผู้แปล	197

ကုသေ့

สวิตโฮม

วันอาทิตย์นี้ ช่วยมาที่บ้านของฉันได้ไหมคะ

ฉันจะแนะนำให้คุณแม่และน้องสาวรู้จักคุณว่าอย่างไรดีนะ ฉันเริ่มคิดไปสารพัดตั้งแต่ตอนนี้ ทั้งตื่นเต้นยินดี ใจเต้นไม่เป็นลำดับ และดีใจมาก แต่ก็อดประหม่าไม่ได้ด้วยค่ะ

ฉันคิดว่าคุณคงหาบ้านของฉันเจอได้ง่ายๆ เลยละ

จากย่านอูเมตะในตัวเมืองโอซาก้า ขึ้นรถไฟมุ่งหน้าสู่เมืองบนที่ราบสูง จากนั้นให้ขึ้นรถโดยสารประจำทางจากป้ายหน้าสถานีมาลงป้ายที่สอง

ถนนที่รถโดยสารประจำทางวิ่งผ่านเชื่อมต่อกับสถานีไปถึงบ้านเป็นเส้นทางที่ฉันใช้เป็นประจำและชอบที่สุดเลยคะ

ช่วงฤดูใบไม้ผลิ แสงแดดละมุนจะส่องผ่านหน้าต่างของรถโดยสารประจำทางเข้ามา ขณะที่เมืองทั้งเมืองจะดูเหมือนมีแสงเรืองรองห่อหุ้มเป็นประกายวิบวับ ส่วนต้นฤดูร้อนที่ใบไม้เขียวชอุ่มทำให้ถนนทั้งสายสว่างสดใส ชวนให้อยากสูดหายใจเข้าลึกๆ ยามที่เปิดหน้าต่างรถ ครั้นฤดูใบไม้ร่วงมาเยือน จะได้เพลิดเพลินกับใบไม้หลากสีส้มของต้นเคียวากิที่ปลูกเรียงราย และพอถึงฤดูหนาว อากาศเย็นสดชื่นที่ไล่กั้มจะชวนให้รู้สึกดีเป็นที่สุด

หลังจากจากรถโดยสารประจำทางแล้วให้เลี้ยวซ้ายที่ทางแยกแรก จากนั้นก็เลี้ยวอีกไม่กี่ครั้ง ไม่ช้าไม่นานจะได้กลิ่นหอมหวานโชยมาทักทาย บ้านหลังคาสีแดง ผนังสีครีม ประตูสีช็อกโกแลต มีต้นหอมหมื่นลี้ยืนเด่นเป็นสัญลักษณ์อยู่เคียงข้าง ในฤดูใบไม้ร่วง ดอกจิ๋ว

สีส้มของต้นหอมหมื่นลี้จะบานสะพรั่งเป็นช่อไปทั้งต้น ห้อมล้อมให้บ้านของฉันมีกลิ่นหวานหอมยิ่งกว่าเดิม

บ้านของฉันมีชื่อด้วยนะ ก็คือ “สวีตโฮม” เป็นร้านขนมตะวันตกเล็ก ๆ

ในตู้โชว์ขนมจะมีขนมหวานหลากสีล้วนเรียงรายราวกับอัญมณี ซึ่งพ่อตั้งใจทำ ก่อเกิดเป็นกลิ่นหอมหวานเฉพาะตัวของบ้านหลังนี้ ถึงจะมาเมืองนี้เป็นครั้งแรก แต่ก็หาเจอได้ในทันที

วันอาทิตย์นี้ เวลาบ่ายสามโมง ฉันจะรอคุณนะคะ ตื่นเต้นจังเลย

“ขอบพระคุณมากค่ะ แล้วมาอุดหนุนอีกนะคะ จะรอค่ะ”

การเอ่ยทักทายที่แสนสุภาพจนแทบจะเรียกว่าผิดปกตินี้ ไม่ใช่การส่งลูกค้าของพวกเรียวกั๊งหฐูที่ไหน แต่เป็นรูปแบบการส่งลูกค้าของฉันซึ่งทำงานอยู่ในร้านขายของเบ็ดเตล็ด ณ มุมหนึ่งในย่านร้านค้าใต้ดินของอูเมตะ ช่วงที่งานไม่ยุ่ง ฉันจะถือสินค้าด้วยสองมือเพื่อนำมาส่งมอบให้ลูกค้าถึงหน้าร้าน และจะยื่นส่งจนกระทั่งลูกค้าเดินลับสายตาไป ไม่ถึงขนาดโบกมือให้หรือกนะ เพียงแค่อยากถ่ายทอดความรู้สึกขอบคุณที่มาอุดหนุนก็เท่านั้นเอง

“โห—วิธีส่งลูกค้าอะไรกันเนี่ย ลูกค้าคนเมื่อกี้ชื่อของแค่ 500 เยนเองไม่ใช่หรอ น้อมส่งอสังการไปหน่อยมั้ง”

ฮารุฮิ น้องสาวของฉันเสนอความเห็นกวน ๆ ขึ้นมาทันควัน เธออยู่ชั้นปี 3 ของมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในนิชิโนมิยะ เรียกว่ากำลังเพลิดเพลินกับชีวิตนักศึกษาสาวอย่างเต็มที่ และเวลามีนัดบอดหรือมาซื้อของกับเพื่อนแถวอูเมตะที่ไร เธอเป็นต้องแวะมาหาฉัน คล้ายกับต้องการสอดแนมการทำงานของพี่สาว อย่างวันนี้ก็เหมือนกัน ขณะที่

ฉันกำลังรับรองลูกค้า เธอก็แสร้งทำที่เป็นลูกค้า โดยยืนห่างจากบริเวณ จุดขายสินค้าเล็กน้อย เพื่อสังเกตการทำงานของฉันทุกกระบวนการ ตั้งแต่การห่อเชิงเทียนราคา 500 เยนให้ลูกค้าอย่างประณีตไปจนถึง การเดินออกไปส่ง

“ก็คิดอยู่หรอกว่าเหมือนใคร นี่มันสไตล์การส่งลูกค้าของพ่อชัด ๆ เลยนี่นา พ่อเองก็เหมือนกัน แค่ลูกค้าประจำซื้อมาดแลนชิ้นเดียว ถึงกับต้องถ่อออกจากครัวเพื่อมายื่นส่งลูกค้าหน้าร้านเลยนะ ถ้าหนูเป็นลูกค้าก็คงอึ้งกันมั้งแหละ ไม่ว่าจะยังไงก็ดูสุภาพเกิน”

ฮารุอิหัวเราะคิกคัก “จูนน่า” ฉันที่เพิ่งโดนบอกว่าทำให้ลูกค้า “อึ้ง” จึงได้แต่เถียงกลับไปอย่างขุ่นเคือง

“เธอเป็นนักศึกษาสาวสุดชิลนี่ คงไม่เข้าใจหรอก ในวันที่ขายอะไรไม่ได้เลย แค่ลูกค้าซื้อของราคา 500 เยนก็น่าดีใจจะแย่แล้ว เพราะอยากให้กลับมาอุดหนุนใหม่ ถึงได้ออกไปส่งยังล่ะ”

“ค่า ๆ ยังไงหนูก็ดีแต่ชิลอยู่แล้ว” ฮารุอิตอบ ทว่ายังไม่ยอมหยุดหัวเราะคิกคักเสียที

“โอเค ได้เวลาต้องไปนัดบอดแล้ว หนูไปก่อนนะ ฝากบอกแม่ ด้วยล่ะว่าวันนี้จะกลับบ้าน”

“ต้องกลับก่อนรถเมล์เที่ยวสุดท้ายนะ”

“รู้แล้วค่า ไปก่อนนะ”

เธอโบกมือที่ตัดแต่งเล็บอย่างงดงาม หมุนตัวจนกระโปรงสั้น พลิวไหว จากนั้นก็เดินหายไปท่ามกลางฝูงชนที่แน่นขนัดของย่าน ร้านค้าใต้ดิน

ส่วนฉันที่อยู่ในตลาดกระโปรงวันพีซสีเบจเรียบง่ายทับด้วยผ้ากันเปื้อน ติดโลโก้ร้าน ได้แต่ยืนมองส่งน้องสาวที่เดินห่างออกไปจนลับสายตา

วันที่เข้างานกะเช้า ฉันจะทำงานถึงสี่โมงเย็น ถ้าแม่ฝากซื้อของ ก็จะไปซื้อให้เรียบร้อยก่อนขึ้นรถไฟกลับบ้าน จากนั้นก็ขึ้นรถโดยสารประจำทางที่หน้าสถานีแล้วนั่งต่อไปอีกสองป้าย ช่วงเวลาที่รถวิ่งเนิบนาบได้ขึ้นเนินที่ไม่ค่อยชันนัก ฉันจะเล็งที่นั่งฝั่งซ้ายเสมอ เพื่อเผื่อรอชั่วขณะที่จะได้เห็นทิวทัศน์ของเมืองตั้งแต่รถอยู่บนสะพานกลางทาง ช่วงเวลาเพียงไม่กี่นาทีที่จะได้ทอดสายตาดูเมืองมรดกโลกของเมือง ที่หากเป็นฤดูร้อนจะอาบย้อมไปด้วยแสงยามเย็นอันร้อนระวากับจะลูกไหม้ ถ้าเป็นฤดูหนาวก็จะได้เห็นแสงไฟในเมืองซึ่งเป็นประกายระยิบระยับผุดพรายท่ามกลางผืนฟ้าที่มีดมิด ทุกครั้งที่ได้เห็น ฉันจะรู้สึกว่าได้แอบมองเข้าไปในกล่องสมบัติลับ เป็นความรู้สึกเหมือนได้รับของขวัญเล็กๆ

ครั้นลงรถที่ป้ายก็จะถูกรายล้อมด้วยอากาศเย็นๆ กับกลิ่นเขียวสดของต้นไม้อ่างหากเป็นฤดูใบไม้ผลิจะได้ยินเสียงลมพัดผ่านหมู่ไม้ซึ่งผลิบานเขียวชอุ่ม ในคำคืนกลางฤดูร้อนจะได้ยินเสียงแมลงเจื้อยแจ้วดังมาจากที่ไหนสักแห่ง ส่วนฤดูใบไม้ร่วงจะเป็นเสียงใบไม้หลากสีเสียดสีกันหรือครั้นถึงฤดูหนาวก็จะได้ฟังเสียงผีทำเจียบงันของฤดูใบไม้ผลิที่กำลังจะมาเยือนในไม่ช้า

ฤดูใบไม้ผลิใกล้เข้ามาแล้วสินะ นี่ฤดูร้อนแล้วหรือ ใบไม้เริ่มเปลี่ยนสีแล้ว รู้สึกเหมือนหิมะจะตกเลยแฮะ

ฉันเดินทอดน่องไปตามเส้นทางกลับบ้านพลางตีความกับฤดูกาลที่ผันผ่าน ซึ่งจากย่านอุเมตะจะใช้เวลา 40 นาที ครอบคลุมของฉันอาศัยอยู่ในเมืองที่เต็มไปด้วยธรรมชาติแบบนี้แหละ

จากป้ายรถโดยสารประจำทางให้เดินไปตามถนนในเมือง เลี้ยวซ้ายเมื่อถึงทางแยกแรก จากนั้นก็เลี้ยวต่ออีกไม่กี่ครั้งจนกระทั่ง

ได้กลิ่นหอมหวานลอยมาจากที่ไหนสักแห่ง พริบตาฉันเองฉันก็อยากพูดว่า “กลับมาแล้ว” ทุกที ถึงจะยังไม่ได้เปิดประตูเข้าสู่โถงทางเข้าบ้านก็เถอะ เพียงได้กลิ่นหอมหวานนั้น สำหรับฉันแล้ว นี่คือช่วงเวลาที่ยิ่งใหญ่กว่า “กลับมาแล้ว”

บ้านของฉันมีทางเข้าออกสองทาง หนึ่งคือหน้าบ้านที่มีประตูสี่ซอกโกแลต ซึ่งเป็นทางเข้าบ้าน “สำหรับพักอาศัย” ที่สมาชิกในครอบครัวใช้เข้าออก

หน้าบ้านมีต้นหอมหมื่นลี้ปลูกอยู่ด้านข้าง เป็นต้นไม้ที่ดูสง่างามไม่เบาเลยละ พอถึงเดือนตุลาคมก็จะส่งกลิ่นหอมพร้อมออกดอกเล็กจิ๋วสีส้มสะพรั่งเต็มต้น ต้นไม้ต้นนี้เคยอยู่ที่บ้านมือสองซึ่งพ่อกับแม่ซื้อไว้หลังแต่งงาน ตอนฉันอายุสิบขวบ ครอบครัวเราย้ายมาอยู่ที่นี้ ตอนนั้นแม่พูดว่า “หัวเด็ดตีนขาดก็จะเอาต้นไม้ต้นนี้ไปด้วย” โดยไม่ยอมอ่อนข้อให้ใครทั้งนั้น เป็นต้นไม้ที่คอยต้อนรับสมาชิกในครอบครัวเมื่อกลับมาบ้านก่อนใครอื่น

ทางเข้าออกอีกทางคือทางเข้าร้าน “สวีตโฮม” ร้านขนมตะวันตกของพ่อ ประตูกระจกมีโลโก้สีส้มของร้านวาดไว้ ผนังตรงฝั่งทางเข้าเป็นกระจกทั้งบาน ทำให้มองเห็นตู้โชว์ขนมซึ่งมีสารพัดขนมหวานวางเรียงราย ร้านนี้เปิดทำการตั้งแต่สิบโมงเช้าถึงหนึ่งทุ่ม วันที่ฉันเข้างานกะเช้า ส่วนใหญ่จะกลับถึงบ้านก่อนปิดร้านราวหนึ่งชั่วโมง ในฤดูร้อนร้านนี้จะคล้ายกล่องแก้วซึ่งลอยเด่นดูเย็นสบายท่ามกลางความมืดสลัวในช่วงพลบค่ำ ส่วนฤดูหนาวจะดูคล้ายโคมไฟส่องแสงอบอุ่นท่ามกลางค่าคืนอันเจียบจัน นั่นแหละคือร้านของเรา

ฉันเห็นแม่ยืนคุยอยู่กับลูกค้าประจำข้างตู้โชว์ขนม แม่อ้างตนว่าเป็น “สาวเรียกแขกประจำร้านสวีตโฮม” คอยช่วยพ่อซึ่งเป็นปาดิซีเย

บริหารร้านสวีตโฮมให้ราบรื่น ได้ยินว่าลูกค้าประจำหลายคนมาซื้อเค้ก เพราะอยากคุยกับแม่

ตอนฉันอยู่ชั้นมัธยมต้นปี 3 หลังจากที่พวกเราย้ายมาอยู่เมืองนี้ พ่อออกจากงานปาดิซีเยของโรงแรมแห่งหนึ่งในทาคาระซึกะ¹ จากนั้นก็ปรับปรุงบ้านให้กลายเป็นร้านขนมตะวันตกเล็ก ๆ ร้านของเราโชคดีที่มีลูกค้าจากละแวกใกล้เคียง ขณะที่บางคนก็อุดหนุนเดินทางมาจากโอซาก้าเพื่ออุดหนุนอยู่ไม่ขาด

นั่นก็สมควรอยู่หรอก เพราะถึงพ่อของฉันจะไม่ใช่ปาดิซีเยมาดีดี ลีลาเด่น และร้านเล็ก ๆ ของเราก็ไม่ได้โด่งดังถึงขนาดไปเปิดร้านในห้างกับใครเขาได้ แต่ลูกค้าก็คอยให้กำลังใจพ่ออยู่เสมอ เช่นว่า ฉันชอบร้านนี้ยังงี้ไม่รู้ ขนมเค้กของคุณโคตะเรียบง่ายแต่อร่อยมาก และนั่นก็ทำให้พ่อตั้งอกตั้งใจทำขนมอย่างแข็งขันเลยละ

เทียบกับแม่ที่เข้าสังคมเก่งแล้ว พ่อพูดไม่เก่งและค่อนข้างขี้อาย ตอนที่เปิดร้านของตัวเองก็เหมือนกัน เห็นว่าตอนแรกพ่อตัดสินใจลาออกไม่ได้สักที กระทั่งได้หัวหน้าเซฟของภัตตาคารในโรงแรมช่วยผลักดันนั่นละ โคตะเรีย ลองทำอย่างเต็มที่ดูสักครั้งเถอะ นายทำขนมหวานด้วยหัวใจอันอบอุ่น ฉะนั้นต้องไปได้ดีแน่—เขาว่าอย่างนั้นนะ

หลังได้รับการต้อนรับจากต้นหอมหมื่นลี้ ฉันก็เปิดประตูสี่ซอกโกแลตเข้าสู่ตัวบ้าน ก้าวขึ้นบันไดเร็ว ๆ ไปวางของในห้องตัวเอง

¹ชื่อเมืองและเป็นที่ตั้งของคณะละครเพลงทาคาระซึกะ (Takarazuka Revue Company) คณะละครที่มีประวัติศาสตร์ยาวนาน ก่อตั้งตั้งแต่ปี 1914 มีจุดเด่นคือนักแสดงทุกคนจะเป็นผู้หญิงที่ยังไม่แต่งงานและจบการศึกษาจากโรงเรียนดนตรีทาคาระซึกะโดยเฉพาะ เน้นการแสดงที่ดูหรูหราอลังการเป็นเอกลักษณ์

ก่อนกลับลงมาข้างล่างอีกครั้ง เดินผ่านทางเดินซึ่งอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมหวาน เปิดประตูที่เชื่อมกับร้าน “กลับมาแล้วค่ะ” ฉันทุดพลางเดินไปที่หน้าตู้โชว์ขนม

“สวัสดิ์ยามเย็นค่ะ คุณคุโด ขอบคุณที่มาอุดหนุนอยู่เสมอเลยนะคะ”

คุณคุโดเป็นลูกค้าประจำซึ่งอยู่บ้านใกล้เรือนเคียง “อ้าว ฮินะจังกลับมาแล้วหรือจะ” เธอเอ่ยทักพร้อมรอยยิ้ม

“วันนี้มาซื้อทาร์ตลูกแพร์ค่ะ สำหรับฉันกับลูกสาว ขอโทษด้วยนะที่ซื้อไปแค่สองชิ้น”

“มิได้ค่ะ ขอบคุณนะคะที่มาอุดหนุนเป็นประจำ” แม่เอ่ยขึ้นทันที

“สามีฉันกังวลมากเลยละค่ะ ว่าไม่เจอคุณคุโดตั้งนานแล้ว เลยคิดมากว่าคุณอาจไม่ชอบซื้อของที่ซื้อไปครั้งที่แล้ว ก็เลยไม่ยอมมาแล้วหรือเปล่า”

“ตายจริง เป็นความรับผิดชอบใหญ่หลวงเลยนะเนี่ย ฉันต้องมาบอกว่านี่แล้วสิ” คุณคุโดเอ่ยกลับหัวเราะ

แม้กับฉันพากันออกไปหน้าร้านเพื่อส่งคุณคุโดพร้อมด้วยกล่องเค้กที่มีโลโก้สีส้มคำว่า “Sweet Home” เราสองคนพร้อมใจกันค่อมกายต่ำและเอ่ย “แล้วมาอีกนะคะ”

“ขอบคุณครับ แล้วมาอีกนะคะครับ จะรอครับ”

มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลัง พ่อเดินมายืนตรงกลางระหว่างฉันกับแม่ ถอดหมวกปาตีซีเยสีขาวยอกแล้วค่อมกายต่ำ คุณคุโดยังยิ้มกว้างอย่างยินดีพลางยกมือขึ้นโบก

หลังส่งลูกค้าคนสุดท้ายของวันนี้ไปแล้ว พ่อ แม่ และฉันยังคงยืนอยู่หน้าร้าน ท่ามกลางกลิ่นหอมหวานที่ชวนให้คะเนิงหา

เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ร่วงที่ท้องฟ้ากระจ่างใสราวกับมีใครนำ
กระดาษวาดเขียนสีฟ้าสดไปแปะเต็มผืนฟ้า

“พ่อคะ เร็วเข้า เร็วเข้า ต้องรีบแล้ว ไม่งั้นเดี๋ยวหนูไปไม่ทัน
งานพบปะรุ่นพี่กันพอดี”

ฮารุฮิในชุดสูทสำหรับสมัครงานเอ่ยเร่งพ่อผู้กำลังปรับกลัอง
ดีเอสแอลอาร์บนขาตั้ง

“อย่าไปเร่งพ่อเขาสี ฮารุจัง ยิ่งเร่งเดี๋ยวพอก็ยิ่งลน ทำให้
ปรับกลัองไม่เสร็จซะที”

แม่ปรามน้องสาวผู้ใจร้อน “แหม ก็มัน” ฮารุฮิทำแก้มปอง
เง้งอน ส่วนฉันได้แต่เฝ้ามองพ่อที่กำลังปรับกลัองด้วยความรู้สึก

หายใจไม่ทั่วท้อง “ฮะ พ่อคะ โฟกะปรับแล้วนะ!” ฉันตะโกนบอก
“กะปรับแล้วเรอะ” พ่อมองเลนส์กลัองพลางเอ่ยถามเสียง
เนิบนาบ

“กะปรับแล้ว เร็วเข้า โอ๊ย พ่อคะ รีบมาได้แล้ว” ฮารุฮิชี้
ตรงที่ว่างระหว่างตัวเองกับฉันพร้อมท่าทางร้อนรน แม่นั่งอยู่บนเก้าอี้
ด้านหน้าพวกฉัน มีแต่เวลานี้เท่านั้นละที่แม่จะนั่งเข้าชิด เหยียด
หลังตรงด้วยมาดผู้ดี “เรียบร้อย จะไปเดี๋ยวนี้ละ” พ่อเอ่ยแล้วพุ่งตัว
เข้ามาอยู่ตรงกลางระหว่างฉันกับน้อง ไฟสัญญาณบ่งบอกการตั้งเวลา
ถ่ายรูปกะปรับวิบวิบ ตึก ตึก ตึก ตึก...

แตะ

“เรียบร้อย ปีนี้ก็ถ่ายรูปที่ระลึกได้โดยสวัสดิภาพ!” แม่ร้องบอก
เสียงใส

“ตายแล้ว ไม่ทันแล้ว หนูไปก่อนนะ” ฮารุฮิคว้ากระเป๋าอย่าง
เร่งรีบแล้วออกวิ่งต่อไปตามถนน

“รีบขนาดนั้น ระวังจะหกล้มหัวปูดเอานะลูก!” พ่อถอดกล้องออกจากขาตั้งพลาจ้องตะโกนตามหลังฮารุอิ

“แหม พ่อละก็ ฮารุจังไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนา” แม่หัวเราะคิกคัก การหัวเราะแบบนี้ช่างเหมือนฮารุอิเปียบเลย เอ้อ ไม่สิ ต้องบอกว่า น้องเหมือนแม่ต่างหาก

“ไหน ๆ ดุชิ ปีนี้ถ่ายออกมาเป็นยังไง”

ฉันกับแม่เข้าไปยืนประกบข้างกายพ่อเพื่อดูภาพบนหน้าจอกล้อง ต้นหอมหมื่นลี้ดอกสะพรั่งเต็มต้น แม่นั่งอยู่บนเก้าอี้ มีน้องสาว พ่อ และฉันยืนเรียงอยู่ด้านหลัง นี่คือการถ่ายรูปครอบครัวพร้อมหน้ากันสี่คน ซึ่งเป็นกิจกรรมประจำฤดูใบไม้ร่วงของครอบครัว โคตะของเรา

การถ่ายรูปครอบครัวประจำปีบริเวณหน้าทางเข้าบ้านช่วงดอกหอมหมื่นลี้แบ่งบานนี้ เริ่มมาตั้งแต่ปีที่ฮารุอิลืมตาดูโลก ปีนี้ก็ในรูปแบบที่ 21 แล้ว สองรูปแรกถ่ายกันที่บ้านซึ่งพ่อแม่เพิ่งย้ายมาหลังแต่งงาน เป็นรูปตอนฉันอายุแปดขวบ ส่วนฮารุอียังไม่ทันครบขวบดี นับจากรูปที่สามเป็นต้นมาถึงได้มาถ่ายหน้าบ้านที่อาศัยอยู่ในตอนนี้ ฮารุอิซึ่งต้องให้แม่คุ้มมาตลอดเปลี่ยนมายืนเคียงข้างฉันตรงหน้าประตูสี่ซ็อกโกแลต พ่อซึ่งยืนอยู่ข้างหลังวางมือบนไหล่ของฉัน มองกล้องเขม็งด้วยสีหน้าจริงจัง ส่วนแม่ก็จูงมือน้องขณะแย้มยิ้มอย่างอ่อนโยน

พอครอบครัวเรามีสมาชิกสี่คน พ่อซึ่งชอบถ่ายรูปเป็นทุนเดิมก็เสนอให้มีการถ่ายรูปครอบครัวประจำปี ปกติจะนิยมเลือกถ่ายตอนต้นฤดูใบไม้ผลิซึ่งเป็นช่วงก่อนเริ่มหรือเปลี่ยนภาคเรียน แต่พวกเรากลับเลือกถ่ายในสัปดาห์แรกของเดือนตุลาคม โดยจะเลือกวันอากาศสดใสสมเป็นฤดูใบไม้ร่วง สถานที่คือหน้าบ้าน เพราะเป็น

บริเวณที่มีต้นหอมหมื่นลี้ต้นโปรดของแม่ซึ่งออกดอกสะพรั่งอวดโฉมอยู่นั่นเอง

“เฮ้อ พ่อเองก็มีผมหงอกเพิ่มขึ้นเยอะแล้วนะ” แม่ทอดถอนใจขณะสายตาจับจ้องรูปถ่ายบนหน้าจอ

“หัวพ่อมักเป็นหนึ่งเดียวกับหมวกปาตีซีเยสีขาวอยู่ตลอด ไม่เคยคิดเลยว่าผมขาวจะเพิ่มขึ้นขนาดนี้แล้ว”

“ถ้าอย่างนั้น สักวันพ่ออาจไม่จำเป็นต้องสวมหมวกปาตีซีเยแล้วก็ได้ล่ะ” พ่อหัวเราะ

“อ๊ย ตาย” แม่ฟังแล้วทำหน้าเอือมระอา ขณะที่พ่อรีบเก็บขาตั้งและกล่องแล้วถือเข้าบ้านไปด้วยท่าทางครึ้มอกครึ้มใจเป็นเชิงบอกว่าหมดหน้าที่ของตนแล้ว

“อุตสาห์คิดว่าจะโน้มน้าวให้ยอมผม กลับโดนชายขำตัดหน้าซะได้”

แม่บ่นพึมพำ แต่ไม่วายยิ้มขำอยู่ดี

ฉันชอบทาคาระชีกะ

เพราะเป็นเมืองบ้านเกิด ฉันจึงลำเอียงอยู่บ้างละมั้ง แต่แค่ชื่อ “ทาคาระชีกะ” อย่างเดียวก็ฟังดูสง่างามอย่างน่าฉงน รวมถึงตัวเมืองที่หลอมรวมธรรมชาติได้อย่างกลมกลืน ไม่ว่าจะมองกี่ครั้งก็ชวนให้ผ่อนคลาย

ฉันเกิดที่ซานเมืองทาคาระชีกะ และเติบโตมาในบ้านเดี่ยวขนาดเล็กที่ได้ยินว่าพ่อกับแม่ซื้อมาตอนแต่งงาน

ฉันมีนิสัยขี้อายตั้งแต่เด็ก เวลาอยู่ที่โรงเรียนก็รวมกลุ่มกับพวกเด็กরাเริงเฮฮาไม่ได้ ทำให้ต้องอยู่คนเดียวเสมอ หลังเลิกเรียน

จะตรงดิ่งกลับบ้าน วางกระเป๋าแล้วรีบออกไปเล่นแถวบ้าน ต้นไม้ที่ฉันชอบมีอยู่ทั่วทุกมุมเมือง ฉันมักเอ่ยทักทายต้นไม้เหล่านั้นในใจว่า “สบายดีไหม” และ “มาเล่นกันเถอะ” บางครั้งก็ไปช่วยเพื่อนบ้านดูแลแปลงดอกไม้ เรียกว่าเป็นเด็กที่ชื่นชอบดอกไม้และต้นไม้ใบหญ้าเป็นที่สุด ฉันจึงชอบทาคาระซึกะที่มีสภาพแวดล้อมธรรมชาติอยู่ใกล้ตัวจนเป็นเรื่องปกติ

แม้จะเป็นเด็ก ฉันก็ภูมิใจที่มีพ่อเป็นปาดิซีเยในโรงแรม เวลาพ่อกลับมาบ้าน ฉันจะเป็นคนแรกที่กระโดดขึ้นเกาะแผ่นหลังกว้างตัวของพ่อมักหอมกลิ่นเนยกับวานิลลาหวาน ๆ อยู่เสมอ พ่อทำเค้กอยู่ในโรงแรมหรรษาที่สาว ๆ ทาคาระเจนนุ² เดินเข้าออกอยู่เป็นนิจ ในวันเกิดของฉันและน้องสาว พ่อจะทำเค้กพิเศษให้พวกเราเสมอ สมัยเด็ก ๆ จะเป็นเค้กที่มีตัวการ์ตูนทำจากมาร์ชชีแพนอยู่ด้านบน พอเข้ามหาวิทยาลัยก็เปลี่ยนเป็นเค้กที่ประดับด้วยผลไม้และน้ำตาลไอซิ่งอย่างงดงาม

พ่อเป็นคนสงบเสงี่ยม ไม่ใช่คนช่างพูด แต่พ่อเคยพูดว่าเพราะมีบุคลิกนิสัยแบบนี้แหละ ถึงได้เหมาะกับการก้มหน้าก้มตาทำเค้กสำหรับฉันแล้ว พ่อเปรียบเสมือนพ่อมดที่ทำเค้กแสนอร่อยทุกชนิดออกมาได้ในพริบตา

ส่วนฮารุชิผู้เป็นน้องสาว ไม่รู้ว่าทำไมถึงถูกเลี้ยงให้โตมา มีบุคลิกตรงข้ามกับฉันอย่างสิ้นเชิง เธอเป็นคนขี้เล่นและรู้ตัวดีว่าต่อให้พูดจาเอาแต่ใจไปบ้างเล็กน้อย ๆ อย่างขอเล่นด้วยสิ คนรอบข้าง

²ชื่อเรียกสมาชิกของคณะละครทาคาระซึกะ เป็นคำผสมจากคำว่า Takaratsuka + ienne ซึ่งเป็นภาษาฝรั่งเศสที่แปลว่าผู้หญิง ในภาษาญี่ปุ่น คำว่า ienne ออกเสียงว่า เจนนุ

ก็มักอะลุ่มอล่วยให้เสมอ คือเรียกว่าเป็น “คาแร็กเตอร์น้องสาว” ขนานแท้ ว่ากันว่าในช่วงชีวิตของคนเราจะมี “ช่วงเนื้อหอม” มาเยือนสักครั้ง แต่เหมือนว่าฮารุฮิจะเนื้อหอมมาตลอดตั้งแต่เกิด เธอไม่อาจเลือกแฟนหนุ่มเพียงคนเดียวได้เพราะมีหนุ่ม ๆ มาสารภาพรักเยอะเกินไป จึงไม่มีโอกาสมีความรักอย่างจริงจังสักที คติพจน์ในการคบแฟนของเธอจึงกลายเป็น — สนิทสนมกับทุกคนอย่างผิวเผินให้มากหน้าหลายตาไว้

ส่วนฉันนะหรือ กระทั่งตอนนี้ที่อายุปาเข้าไป 28 ปีแล้ว แต่ยังไม่มีความหวังว่าจะเนื้อหอมกับเขาสักครั้ง “พี่นะโละจะตายไป ไม่มีความเป็นตัวของตัวเองด้วย แล้วจะเนื้อหอมได้ยังไง” ฮารุฮิวิจารณ์ ขนาดจะซื้อเสื้อเชิ้ตราคาแค่ 1,000 เยน ฉันยังลังเลแล้วลังเลอีก ถึงขนาดเดินทางไปกลับระหว่างบ้านกับร้านอย่างน้อยสองรอบ หรือบางทีก็ยืนลังเลอยู่หน้าตู้ขายเครื่องดื่มอัตโนมัติว่าจะเลือกกาแฟ น้ำผลไม้ หรือโค้กดี เพราะฉันเป็นแบบนี้เลยไม่รู้ว่าจะอยากทำอะไรในอนาคต

ก็จริงอย่างที่ว่า ฉันอาจไม่มีความเป็นตัวของตัวเองจริงๆ นั่นละ ฉันจึงเลือกเรียนอะไรกลาง ๆ ทั้งช่วงมัธยมปลายและมหาวิทยาลัย เลือกทำงานในแผนกธุรการของบริษัทเล็ก ๆ ที่นิยามมิยะแบบไม่คิดอะไรมากเพราะได้คนรู้จักช่วยแนะนำ... สุดท้ายก็ทำตัวให้คุ้นเคยกับการเป็นสาวออฟฟิศไม่ได้ ดังนั้นเมื่อทำงานได้สี่ปีก็ต้องลาออก ครุ่นคิดใคร่ครวญเนิ่นนานก็ยังไม่ได้ข้อสรุปว่าตัวเองอยากทำอะไรกันแน่ จนแม่ทนดูไม่ไหว จึงแนะนำว่าไม่เห็นต้องคิดหนักขนาดนั้นเลยนี่ ลองไปเดินเล่นในเมืองนี้แล้วค่อย ๆ คิดดูก็ได้ —

ตั้งแต่ย้ายมาเมืองนี้ก็ผ่านไป 18 ปีแล้ว

ฉันเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในเมืองที่เต็มไปด้วยต้นไม้เขียวขจีและสายลมเย็นสบาย

เมื่อเกิดที่คอยส่งฉันไปโรงเรียนทั้งเช้าเย็น เส้นทางกลับบ้านที่เดินอย่างรื่นเริงเพราะทำข้อสอบเข้าเรียนต่อได้ดี หรือสวนสาธารณะที่ไปนั่งทอดถอนใจด้วยความผิดหวังเพราะไม่กล้าสารภาพความในใจกับเด็กชายที่แอบชอบ ที่นี่เป็นเมืองแสนสำคัญสำหรับฉันซึ่งไม่มีเมืองไหนเทียบได้

อย่างที่แม่บอก ฉันลองไปเดินซำๆ ในเมืองที่เต็มไปด้วยสีเขียวสดอากาศสดชื่นเต็มปอดแล้วก็ตัดสินใจได้

ก่อนอื่นลองยื่นประจำหน้าร้านดูก่อน จะเป็นร้านค้าหรือร้านอาหารก็ได้ เพราะฉันคิดมาตลอดว่าภาพที่พอกับแม่ยืนต้อนรับลูกค้าอย่างสุภาพช่างวิเศษเหลือเกิน

ด้วยเหตุนี้ ในตอนนี้ฉันจึงเป็นพนักงานสัญญาจ้างของร้านขายของเบ็ดเตล็ดในย่านร้านค้าใต้ดินในอุเมตะ

เมื่อเข้าตอนต้นขึ้นมามีฉันเลือกเสื้อผ้าไม่ถูก จึงเลือกชุดกระโปรงสีเบจหรือไม่กี่สีค่าแบบสวมใส่ได้ทุกโอกาส ตามด้วยรองเท้าส้นเตี้ยสีดำดูเรียบร้อย เพราะไม่รู้ว่าจะจัดแต่งผมยาวประป่าเป็นทรงไหนดี จึงเลือกมัดเป็นหางม้า แม้จะโดนฮารุฮิบอกว่าดูจี๊ดจ๊าดเหลือเกิน แต่นั่นก็ช่วยไม่ได้ เพราะนี่เป็นสไตล์ของฉันนี่นา

คืนวันที่ไร้สิ่งแปลกใหม่ แสนเรียบง่าย ทว่าสงบสุข สิ่งที่ทำให้ฉันเพลินใจคือการเหม่อมองแสงไฟในเมืองผ่านหน้าต่างรถโดยสารประจำทาง การเดินไปตามถนนในเมืองพร้อมดื่มด่ำกับฤดูกาลต่างๆ ต้นหอมหมื่นลี้ที่คอยยื่นส่งและต้อนรับฉันทุกวัน รวมทั้งกลิ่นหอมหวานจากร้านขนมของพอกับแม่

แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว ฉันคิดมาตลอดว่ามีเพียงแค่นี้ก็พอแล้ว

ก่อนจะถึงวันนั้น — วันที่ฉันได้พบกับเขา

เมืองที่พ่อ แม่ น้องสาว กับฉันอาศัยอยู่ด้วยกันสี่คน

เมื่อกลับมาจากอูเมเดซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของร้านขายของเบ็ดเตล็ด
ที่ฉันทำงานอยู่ ฉันจะสัมผัสได้ถึงช่วงเวลาที่บรรยากาศพลันเปลี่ยนแปลง
ในแต่ละวัน

ช่วงเวลาที่กลับมาจากเมืองแสนครึกครื้นอันเต็มไปด้วยสารพัด
สิ่งของและเรื่องราวมาสู่เมืองเกิด จะเป็นเวลาที่ฉันโล่งใจที่สุด ได้
กลิ่นพืชพรรณรายล้อมรอบกายขณะเหม่อมองแสงไฟที่เล็ดลอดออกมา
จากหน้าต่างบ้านเรือน รู้สึกว่าแสงสว่างจากหน้าต่างแต่ละบานก็คือ
แสงแห่งความสุขของผู้อาศัยในบ้านหลังนั้น ทำให้ฉันพลอยมีความสุข
ไปด้วย

วันที่ไม่ต้องไปทำงาน ฉันจะไปช่วยงานหน้าร้าน “สวีตโฮม”
เป็นบางครั้ง นอกจากนั้นก็จะออกไปเดินเล่นในเมือง เมืองนี้มีสถานที่
โปรดของฉันอยู่ทั่วทุกหนแห่ง

สะพานทอดตัวโค้งอย่างนุ่มนวลข้ามช่องทางเดินรถโดยสาร
ประจำทาง จากบนนั้นจะมองเห็นเมืองโอซาก้าทอดตัวกว้าง หรือ
ในวันที่อากาศแจ่มใสก็จะมองเห็นไปถึงช่องแคบอาคาชิเลยที่เดียว
ถ้าไม่ใช่เมืองที่ตั้งอยู่บนเนินสูงก็คงชมทิวทัศน์แบบนี้ไม่ได้ง่าย ๆ

ทุกครั้งที่มานั่งพักหายใจในสวนสาธารณะจะรับรู้ได้ว่าท้องฟ้า
ช่างกว้างใหญ่ ในทางกลับกัน ท้องฟ้ากว้างใหญ่นี้ได้กลายเป็น
มาตรฐานของฉันซะแล้ว จึงพลอยรู้สึกว่าท้องฟ้าของเมืองใหญ่อันเต็ม
ไปด้วยตึกสูงนั้นช่างคับแคบอย่างช่วยไม่ได้ วันที่อากาศดีฉันจะมายืน
สูดหายใจลึกในสวนสาธารณะแห่งนี้ บางครั้งก็เห็นเครื่องบินบินเนิบนาบ
ตัดข้ามท้องฟ้ากว้าง ก่อนลับหายตรงเส้นสุดขอบฟ้า

ซูเปอร์มาร์เก็ต “โอเอซิส” ที่มีระเบียบให้นั่งเล่นนั้นเป็นสถานที่

โปรดของฉันเช่นกัน ฉันมักจะซื้อแซนด์วิชกับคาเฟลาเต้แล้วออกมา
นั่งที่ระเบียงเพื่อเพลิดเพลินกับอาหารมื้อสายอย่างสุดขีด ถัดจาก
ระเบียงเป็นทางเดินเล็กๆ ที่มีต้นไม้เรียงรายงดงาม มีคู่สามีภรรยา
สูงอายุเดินเล่นอย่างผ่อนคลาย ขณะที่พวกเขาวิ่งผ่านไปอย่างรวดเร็ว
วันนั้นฉันนั่งอยู่ที่ระเบียงของ “โอเอซิส” โดยนั่งเท้าคางเหม่อมอง
แมกไม้ริมทางเดินสายเล็กนั้น ในฤดูใบไม้ผลิรอบๆ ถนนสายนี้จะมี
ซากุระภูเขาบานสะพรั่ง ครั้นย่างเข้าเดือนพฤศจิกายนใบไม้จะผลัดใบ
โดยเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเหลืองบ้างแดงบ้าง ตอนกลางวันอากาศยังอบอุ่น
ซึ่งหากหลับตาจะเปลือยเคลิ้มหลับได้ง่ายๆ ฉันนั่งเท้าคางอย่างใจลอย
แล้วเผลอถอนหายใจหลายครั้งโดยไม่รู้ตัว

“สวัสดีค่ะฮิระจัง วันนี้หยุดงานหรือ”

เสียงหนึ่งทักขึ้นจากทางด้านหลัง เมื่อฉันหันกลับไปก็เห็นลูกค้า
ประจำของ “สวีตโฮม” คุณคุโตนั่นเอง เธอกำลังอุ้มชิบิจัง สุนัขแสนรัก
พันธุ์มินิดัชชุนด์ของเธอ

“ฮะ สวัสดีค่ะคุณคุโตะ พาชิบิจังมาเดินเล่นหรือคะ”

“เพิ่งกลับมาจากตึกออกแลนด์จัง ฮะ ฉันเอาเทอร์รินเกาลัด
ขนมใหม่ประจำเดือนพฤศจิกายนของร้าน ‘บ้านหวาน’ ไปโฆษณาให้
เหล่าแม่ๆ น้องหมาเรียบร้อยแล้วนะ บอกไปว่าอร่อยมาก”

คุณคุโตะเรียกร้านของพ่อว่า “บ้านหวาน” และมักโฆษณาให้
เหล่าผองเพื่อนและคนรู้จักให้เสมอ “จริงหรือคะ ขอบคุณมากเลยคะ”
ฉันรีบกำศีรษะขอบคุณ

“ว่าแต่ฮิระจังมีเรื่องกั๊กอะไรหรือ”

คุณคุโตะซึ่งอุ้มชิบิจังนั่งบนเก้าอี้ข้างฉันแล้วเอ่ยถามเสียงเบา
“เห็นนั่งเท้าคางถอนหายใจเอือกๆ ตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว”

“เอ๊ะ จะ...จริงหรือคะ ฉันถอนหายใจเธอ” ไม่รู้ตัวเลย เมื่อโดนทักแบบนี้ฉันก็กลืนขึ้นมาทันที

“เหมือนกำลังจมอยู่กับความคิดอะไรบางอย่างนะ คือ จะว่ายังไงดี ดูเศร้าๆ ยังไงไม่รู้ มีคนที่ชอบแล้วหรือไง”

เมื่อโดนบอกแบบนี้ แก้มของฉันก็ร้อนผ่าวโดยอัตโนมัติ “อ๊ะ หน้าแดงเลย พุดถูกละสิ” คุณคุโดเอ่ยแซว

“ใช่ที่ไหนละคะ อย่าแซวกันสิ โอ๊ย ไม่ใช่แบบนี้เลย”

ฉันเหงื่อตก รีบแก้ตัว

“ไม่เห็นเป็นไรเลย หนูเป็นผู้ใหญ่แล้วนี่นา ว่าแต่อีกฝ่ายเป็นใครที่ไหนละ แล้วบอกแม่หรือยัง ฮาร์จังละ ยังไม่ได้บอกพ่อละสิ ใช่ไหม”

เพราะฉันเข้าสู่โหมดคลนลานอย่างสมบูรณ์แล้ว คุณคุโดจึงยิ่งแก้งหน้าขึ้น ฉันจึงยิ่งหน้าแดงมากกว่าเดิม ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่ชนะคะ แต่ยิ่งปฏิเสธก็ยิ่งทำให้ดูน่าสงสัยไปกันใหญ่

ร้านขายของเบ็ดเตล็ดที่ฉันทำงานตั้งอยู่ในมุมหนึ่งที่ไม่ค่อยสะดุดตาของย่านร้านค้าใต้ดินในอุเมดะ

ร้านนี้ไม่เหมือนร้านขายของเบ็ดเตล็ดที่มีสาขาเยอะๆ ซึ่งพวกเขาๆ ทั้งสมัยขึ้นชอกกัน สินค้าส่วนใหญ่ในร้านจะเป็นสไตล์เรียบง่าย อย่างเช่น ถ้วยกาแฟที่มีลวดลายพื้นบ้านให้ความรู้สึกสงบ หรือผ้าขนหนูที่เป็นผ้าฝ้ายเนื้อนุ่ม แต่มีสินค้าแนวปริศนาไหลมาบ้าง อาทิ สายคล้องโทรศัพท์มือถือซึ่งทำจาก “คริสตัลที่จะช่วยให้พบเนื้อคู่” อะไรแบบนี้ โดยลูกค้าส่วนใหญ่มักเป็นผู้หญิงที่ติดจะสูงวัยสักหน่อย ฉะนั้นเวลาที่ลูกค้าเข้าร้านและใช้เวลาเลือกของถูกใจเพื่อมอบเป็นของขวัญให้ใครสักคน ฉันจึงตั้งใจและตั้งใจของของขวัญให้เป็นพิเศษ

การทำงานจะแบ่งเป็นสองกะ โดยจะมีคนประจำร้านหนึ่งคนเสมอ เวลาเข้างานกะเช้าฉันจะรับประทานอาหารเช้าตั้งแต่สิบโมงเช้า ซึ่งเป็นเวลาก่อนเปิดร้าน ระหว่างเข้างานจะไม่รับประทานอะไรเลย เมื่อเลิกงานตอนสี่โมงเย็นจึงอยู่ในสภาพหิวโซ ส่วนการเข้างานกะบ่ายจะเริ่มตั้งแต่สี่โมงเย็นโดยเปลี่ยนตัวกับพนักงานกะเช้า และทำงานยาวจนถึงสามทุ่ม

น่าแปลกที่ช่วงยุ่งที่สุดของร้านกลับเป็นช่วงก่อนและหลังเที่ยง เพราะพวกมาตามที่มาซื้อของที่อุเมตะจะแวะมาที่ร้านเพื่อหาของรางวัลให้ตัวเอง หรือบางครั้งจะเป็นของขวัญสำหรับเพื่อนหรือลูกสาว

ดูเหมือนว่าร้านขายของเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ จะมีลูกค้าซึ่งเป็นสาวออฟฟิศแวะมาเยอะตอนช่วงเย็นถึงช่วงค่ำ แต่สาวออฟฟิศกลับไม่ค่อยแวะเวียนมาที่ร้านของเราสักเท่าไร ทำให้เวลาที่เข้างานกะบ่ายฉันจึงมีเวลาว่างค่อนข้างเยอะเลยทีเดียว

พอถึงตอนเย็น ผู้คนที่มาเยือนย่านร้านค้าได้ดินจะค่อย ๆ เปลี่ยนไป กลายเป็นช่วงเวลาสำหรับสาวออฟฟิศซึ่งแต่งตัวหรูหรา มาเดินนวนนาคแทนผู้สูงอายุหรือมาตาม พวกเธอจะสวมเสื้อแจ็กเก็ตหรือโค้ดที่กำลังเป็นที่นิยมอย่างมีเสน่ห์ สวมรองเท้าส้นสูงคู่ประดับเวลาเดินจะส่งเสียงกังวานดังตึก ๆ ผ่านหน้าร้านไป กำลังจะไปดื่มน้ำชากับเพื่อนร่วมงานก่อนกลับบ้านหรือไถกันนะ หรือมีนัดกับแฟนหนุ่มฉันเหม่อมองสาว ๆ ที่เดินขวักไขว่ผ่านไปมา —

วันนั้นเป็นวันที่ฉันเข้างานกะบ่ายตามปกติ ช่วงเวลาหกโมงเย็นกว่า ๆ ที่ติดจะน่าเบื่อเล็กน้อย เป็นวันที่เราถ่ายรูป “ครอบครัวหน้าทางเข้าบ้าน” ครั้งที่ 21 อันเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของครอบครัวโคดะ

ชายหนุ่มคนหนึ่งที่คุณคิดว่าน่าจะเพิ่งกลับจากบริษัทเดินผ่านหน้าร้าน

เขาชะงักฝีเท้า ก่อนแวะเข้ามาในบ้าน

เขามีดวงตาสุขุม จัดแต่งผมให้ดูยุ่งเหยิงเล็กน้อยแบบมีสไตล์ เรือนร่างเหมาะแก่กับชุดสูทสีเทาเข้ารูป ปกติไม่ค่อยมีลูกค้าชายวัยเดียวกับฉันแวะมาหรอก ทำให้เสียงเอ่ย “ยินดีต้อนรับค่ะ” ของฉันฟังดูแปร่งเพี้ยนไปอย่างช่วยไม่ได้

เขาเดินลัดเลาะไปตามชั้นวางสินค้า บางครั้งก็หยิบของขึ้นมาดูแล้ววางกลับไป ลูกค้าบางคนหยิบสินค้าขึ้นมาดูแล้ววางลงอย่างไม่เป็นระเบียบ แต่เขาคอนี้กลับบรรจุวางสินค้าให้อยู่ในลักษณะเดิม และในตำแหน่งเดิม ถ้าจ้องลูกค้ามากเกินไปจะให้ความรู้สึกเหมือนกำลังจับตามอง แต่จะให้เพิกเฉยก็ทำไม่ได้ ฉันจึงได้แต่แอบมองการเคลื่อนไหวของเขาเงียบๆ ทว่าเปี่ยมไปด้วยความสนใจสนใจอย่างแรงกล้าจนตัวเองยังนึกฉงน

เขาหยิบแก้วดีไซน์เรียบง่ายสีฟ้าข้างขึ้นมาจิบจ้องอยู่นาน ก่อนจะเงยหน้าและหันมาทางฉันเหมือนเพิ่งนึกอะไรได้ พริบตานั่น บางสิ่งที่อยู่ในอกของฉันก็สั่นไหว

เขายิ้มให้ ถือแก้วเดินเข้ามาหาฉันที่ยืนประจำอยู่ที่เครื่องคิดเงิน

“อันนี้ ห่อของขวัญให้หน่อยได้ไหมครับ”

เขาถาม

“ค่ะ ขอบพระคุณมากค่ะ”

ฉันพยายามบ่นรอยยิ้ม แต่กลับรู้สึกเหมือนแก้มบิตแบ่ หัวใจในอกเต้นแรงจนเจ็บ มือที่ห่อของขวัญสั่นระริก ฉันจึงโผล่ออกมาเป็นการกลบเกลื่อน

“แก้วนี้เป็นสินค้าจากโรงงานซูไซ³ ในจังหวัดชิมาเนะค่ะ ช่วงนี้